

specielt vedrørende programmerne, helt eller delvis går over til en anden end tilladelsens indehaver.

Det er ikke hensigten at udelukke et konkret samarbejde mellem de lokale radio- og tv-virksomheder om udveksling af programmer m.v.

Bestemmelsen vil i øvrigt som hovedregel indebære, at de lokale radio- og tv-foretagender ikke må sprede eller fordele programmer, der føres frem udefra, samtidig med at fremføringen sker.

Stk. 4 henviser til den tilladelse til oprettelse og drift af radioanlæg, der efter § 1 i lovbekendtgørelse nr. 210 af 6. april 1976 om radiokommunikation vil være påkrævet. Ved udstedelsen af tilladelse til lokal programvirksomhed fastsætter nævnet en frist, inden for hvilken tilladelsesindehaveren skal have opnået ministeren for offentlige arbejders tilladelse efter radiokommunikationsloven.

ad § 15 b

Bestemmelsens stk. 1 vedrører de perioder, som der maksimalt kan gives tilladelse for. Tilladelser bør i almindelighed udstedes for 3 år (radio) og 5 år (tv) ad gangen, således at deltagerne har sikkerhed for at kunne udvikle deres projekter over en rimelig periode. Med tilladelsen må der sikres den enkelte virksomhed en rimelig minimumssendetid, som kan påregnes i hele tilladelsesperioden. Kommer nye indehavere af tilladelse til, således at flere skal dele én sender, må omfordeling af sendetid kun ske under hensyntagen til den tilsikrede sendetid.

Ministeriet finder, at nævnens afgørelser om udstedelse af tilladelser ikke skal kunne påklages til nogen overordnet central myndighed.

Bestemmelsens stk. 2 vedrører behandlingen af ansøgninger om sendetilladelse.

Med det udgangspunkt, at i princippet kun de tekniske muligheder bør sætte grænser for antallet af lokale programforetagender, skal der tilstræbes en udvidelse af borgernes muligheder for at formidle og at modtage et varieret udbud af synspunkter, information, underholdning m.v. I tilfælde, hvor der er konkurrence om at komme til at gøre brug af begrænsede muligheder for at drive programvirksomhed, vil en prioritering af interesserne kunne blive nødvendig.

Det må gælde for både radio og tv, at der ikke opstilles et generelt krav om programmernes indholdsmæssigt lokale karakter. Ansøgere om tilladelse skal imidlertid beskrive deres programmæssige intentioner så bestemt i ansøgningen, at det lokale nævn har tilstrækkeligt grundlag for at udstede tilladelser, der så vidt de foreliggende ansøg-

ninger åbner mulighed herfor, tilgodeser et varieret udbud af genrer, holdninger og synspunkter.

Ved vurderingen af ansøgningerne bør det tilstræbes, at der i det samlede lokale programudbud opnås alsidighed, men ministeriet mener, at alsidighed ikke skal opstilles som et krav til den enkelte programvirksomhed. Dette beror dels på, at der skal være en så bred adgang til at opnå tilladelse, at intet synspunkt i princippet afskæres fra at komme til orde, dels på, at de enkelte ansøgere netop vil kunne være talsmænd for særstandpunkter (politiske, religiøse osv.), af hvem man ikke med rimelighed kan forvente, at de skulle kunne forvalte et alsidighedsprincip.

Stk. 3 fremhæver at nævnet har mulighed for i forbindelse med tilladelsen at stille vilkår om, at den programlinie, som er fremlagt i ansøgningen, fastholdes. Dette forhold kan have betydning i en situation, hvor nævnet ved en prioritering mellem forskellige ansøgere har lagt vægt på en særlig udformning af programvirksomheden. Det bemærkes dog, at bestemmelsen ikke skal være til hinder for, at der kan ske ændringer af programvirksomhedens udformning i lys af de erfaringer, der gøres.

ad § 15 c

Ministeriet finder, at forsøgsordningens finansieringsformer fortsat bør kunne finde anvendelse: gaver, medlemskontingenter, lytterhilsener, bingo-spil, salg af sendetid – for så vidt der ikke herved sker indgreb i rådigheden over virksomheden – abonnement m.v.

Vedrørende bingo-spil skal man dog pege på de begrænsninger i adgangen til at arrangere spillet, der fremgår af de gældende regler herom. Justitsministeriet har om disse regler oplyst, at foreninger m.v. kan afholde bingo-spil for medlemmerne til støtte for lokale radio- eller fjernsynsvirksomheder efter reglerne om foreningsarrangementer i justitsministeriets cirkulære nr. 6 af 17. januar 1984 om bortlodning. Offentlige bingo-spil kræver derimod politiets tilladelse, som bl.a. forudsætter, at spillet sker til fordel for et almennyttigt eller velgørende formål. Dette indebærer, at overskuddet ikke – hverken direkte eller indirekte – må tilfalde radio- eller fjernsynsvirksomheden. Denne virksomhed må for sin medvirken alene oppebære et beløb, der svarer til omkostningerne ved at producere udsendelsen.

Man må være opmærksom på, at der ved en uændret videreførelse af forsøgsordningens finansieringsprincipper kan blive tale om en favorisering.